

Ἄριθ. 719 — Δεπτὰ εἴκοσι πέντε.

ΕΤΟΣ ΙΔ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΗ'.

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρρονον ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἕως 31 Ἰουλίου καὶ εἶναι ἑτήσια. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παρθένας, ἀριθμοῦ 12.

8 Ὀκτωβρίου 1889.

Gotthold Ephraim Lessing

Αἰμιλία Γαλόττη (Emilia Galotti) [ἀπόσπασμα: πρ. Ε']

Μετάφραση: Βερνάνδος, Πρίγκηψ διάδοχος τῆς Σαξωνίας Μάινιγγεν

Ἔστια, Ἀθήνα

τμ. 27, ἐτ. ΙΔ', τχ. 719, 8 Ὀκτωβρίου 1889, σ. 226

ΑΙΜΥΛΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

Κατ' αὐτὰς ἐκδίδεται ἐνταῦθα μετ' ἐκτάκτου φιλοκαλίας ἐκτυπωθῆν ἐν τοῖς Καταστήμασιν Ἀνέστη Κωνσταντινίδου νέον ἑλληνικὸν ἔργον τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκηπος διαδόχου τῆς Σαξονίας Μάινιγγεν. Ἐκ τοῦ ἔργου τούτου ὅπερ εἶνε μετάφρασις τῆς Αἰμυλίας Γαλόττη, τοῦ ἐξόχου δράματος τοῦ Λέσσιγγ, κατ' εὐμενῆ παραχόρησιν τοῦ ὑψηλοῦ μεταφραστοῦ δημοσιεύομεν τὴν προτελευταίαν δραματικωτάτην σκηνὴν τῆς Ἐ' πράξεως.
Σ. τ. Δ.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Πῶς; — Σὺ ἐδῶ, πάτερ; — Καὶ μόνος; — Καὶ ἡ μήτηρ μου; δὲν εἶνε ἐδῶ; — Καὶ εἶσαι τόσον ἀνήσυχος, πάτερ μου;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ σὺ τόσον ἥσυχος, κόρη μου;

ΑΙΜΥΛΙΑ. Διατί ὄχι, πάτερ μου; Ἡ δὲν ἐχάθη τίποτε, ἢ τὸ πᾶν ἐχάθη. Τὸ νὰ δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἥσυχοι καὶ τὸ νὰ ὀφείλωμεν νὰ εἴμεθα ἥσυχοι, δὲν εἶνε τοῦτο ἐν καὶ τὸ αὐτό;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἀλλὰ περὶ ποίας, νομίζεις, περιπτώσεως πρόκειται ἐδῶ;

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ὅτι τὸ πᾶν ἐχάθη — καὶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ἥσυχοι πάτερ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ εἶσαι λοιπὸν ἥσυχος, διότι πρέπει νὰ εἶσαι οὕτω; — Τίς εἶσαι; Μία νεᾶνις; καὶ ἡ κόρη μου; — Τότε ὁ ἀνὴρ, ὁ πατήρ θὰ ὤφειλε νὰ ἐντρέπηται: ἐνώπιόν σου; — Ἀλλ' ἄς ἀκούσωμεν, τί ἐννοεῖς μὲ τῆ' λέξιν: τὸ πᾶν ἐχάθη; — Ὅτι ὁ κόμης ἀπέθανε;

ΑΙΜΥΛΙΑ. Καὶ διατί ἀπέθανε! Διὰ τί! — Ἄ! εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν, πάτερ; Εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν τὸ φρικτὸν συμβάν, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσα ἐντὸς τῶν ὑγρῶν καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν τῆς μητρός μου; — Ποῦ εἶνε ἡ μήτηρ μου; Ποῦ ἐπῆγε, πάτερ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Προηγήθη — ἐὰν τὴν ἀκολουθήσωμεν.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ὅσῳ ταχύτερον, τόσῳ καλλίτερον. Διότι, ἐὰν ὁ κόμης ἀπέθανε, ἐὰν ἔνεκα τούτου ἀπέθανε — ἔνεκα τούτου! Διὰ τί διαμένομεν ἀκόμη ἐδῶ; Ἄς φύγωμεν, πάτερ!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Νὰ φύγωμεν; Τί θὰ μᾶς ὠφέλει; — Εἶσαι, μένεις εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ληστοῦ σου.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Μένω εἰς τὰς χεῖράς του;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ μόνη' ἄνευ τῆς μητρός σου, ἄνευ ἐμοῦ.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἐγὼ μόνη εἰς τὰς χεῖράς του; — Ποτέ, πάτερ μου! — Ἡ δὲν εἶσαι ὁ πατήρ μου. — Ἐγὼ μόνη εἰς τὰς χεῖράς του; — Καλὰ! ἄφησέ με μόνην ἄφησέ με. Θέλω τῶντι νὰ ἰδῶ, τίς θὰ μὲ κρατήσῃ — τίς θὰ μὲ βιάσῃ, — τίς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δύναται νὰ βιάσῃ ἕνα ἄνθρωπον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἐνόμισα, εἶσαι ἥσυχος, κόρη μου.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Εἶμαι τῶντι. Ἀλλὰ τί ὀνομάζεις ἡσυχίαν; Νὰ σταυρώσωμεν τὰς χεῖρας; Ν' ἀνεχθῶμεν, ὅ,τι δὲν ἔπρεπε; νὰ υποφέρωμεν, ὅ,τι δὲν ἐπιτρέπεται;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἄ! ἂν σκέπτεσαι τοιοῦτοτρόπως! — τότε ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου τέκνον μου! — Τὸ εἰλεγον πάντοτε. Διὰ τῆς γυναικὸς ἠθέλην ἡ φύσις νὰ πλάσῃ τὸ ἀριστοῦργημα τῆς. Ἀλλ' ἠπατήθη καὶ ἔλαβε πολὺ λεπτὸν πηλόν. Ἀλλῶς πάντα εἶνε καλλίτερα εἰς σᾶς, ἢ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας. — Ἄ! ἐὰν τοῦτο εἶνε ἡ ἡσυχία σου, τότε ἐπανεῦρον καὶ ἐγὼ τὴν

ἰδικήν μου ἐν αὐτῇ. Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, κόρη. . . . Τόσον ἔγεινα μκνιῶδης, ὥστε ἔδραξα αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον, (σύρων αὐτό), ἵνα διαπεράσω δι' αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐνὸς ἐκ τῶν δύο. . . τὴν καρδίαν τῶν δύο!

ΑΙΜΥΛΙΑ. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὄχι, πάτερ! — Αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶνε πᾶν, ὅ,τι ἔχουσιν οἱ κακοήθεις ἐκεῖνοι. — Εἰς ἐμέ, πάτερ, εἰς ἐμέ δὸς αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Τέκνον, . . . δὲν εἶνε καρφίτσα.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Τότε ἡ καρφίτσα ἄς γείνη ἐγχειρίδιον! — Ἀδιάφορον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Τί; Εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἐφθάσαμεν; Ὅχι δά ὄχι δά! Συλλογίσου! — Καὶ σὺ ἀκόμη ἔχεις μίαν ζωὴν μόνον νὰ χάσῃς.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Καὶ μίαν μόνον ἀθωότητα!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἡ ὁποία ἴσταται ὑπεράνω πάσης βίας.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπεράνω παντὸς δειλασμοῦ. — Βία! Βία! — τίς δὲν δύναται ν' ἀντιστῇ κατὰ τῆς βίας; Ὅ,τι λέγεται βία, αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ὁ δειλασμός εἶνε ἡ ἀληθὴς βία! — Ἐχω αἷμα, πάτερ! τόσον νεαρόν, τόσον θερμὸν αἷμα, ὅπως πᾶσα ἄλλη. Καὶ αἱ αἰσθήσεις μου εἶνε ἐπίσης αἰσθήσεις. Δὲν ἐγυῶμαι διὰ τίποτε. Δὲν εἶμαι ὑπευθυνος διὰ τίποτε. . . — Δός μοι, πάτερ μου, δός μοι αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ ἂν τὸ ἐγνώριζες, αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον!

ΑΙΜΥΛΙΑ. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τὸ γνωρίζω! — Ὁ ἄγνωστος φίλος εἶνε ἐπίσης φίλος. — Δός μοι τὸ ἐγχειρίδιον, πάτερ μου! δός μοι το!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ ἂν τὸ ἐδίδον τώρα εἰς σέ. . . ἰδοῦ! (τῇ δίδει τὸ ἐγχειρίδιον).

ΑΙΜΥΛΙΑ. Καὶ ἰδοῦ! (ἐνῶ ἐμελλε νὰ ἐμπήξῃ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος τῆς, ὁ πατήρ τὸ ἀποσπᾷ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς).

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἰδέ, πόσον ταχεῖα! — Ὅχι, αὐτὸ δὲν εἶνε πρᾶγμα διὰ τὴν χεῖρά σου.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Τῶντι, ὤφειλον μὲ μίαν καρφίτσαν. . . (βάλλει τὴν χεῖρα εἰς τὴν κόμην τῆς ἵνα ζητήσῃ μίαν καρφίτσαν καὶ δρᾷ τὸ ῥόδον). Σὺ ἀκόμη ἐδῶ; — Κάτω! Κάτω! — Ἡ θέσις σου δὲν εἶνε εἰς τὴν κόμην μᾶς. . . ὅπως ὁ πατήρ μου θέλει νὰ γείνω!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. ὦ κόρη μου!

ΑΙΜΥΛΙΑ. ὦ πάτερ μου! Ἐὰν ἐμάντευον τὰς σκέψεις σου! — Ἀλλ' ὄχι! καὶ τοῦτο ἀκόμη δὲν τὸ θέλεις. Διότι διατί διστάζεις ἀκόμη; (μετὰ πικροῦ τόνου ἐνῶ ἐκφυλλίζει τὸ ῥόδον). Εἰς ἄλλους καιροὺς ὑπῆρξε πατήρ, ὅστις, ἵνα σώσῃ τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τοῦ αἰσχυροῦ, ἐδύθησεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὴν πρώτην τυχούσαν μάχαιραν — καὶ τῇ ἔδωκε διὰ δευτέραν σφοδρὰν τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ τοιαῦται πράξεις εἰς ἄλλους καιροὺς ἐγίνοντο. Τοιοῦτοι πατέρες δὲν ὑπάρχουσι σήμερον πλέον.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ ὅμως, κόρη μου, ὑπάρχουσι! ὑπάρχουσι! (διδά τὴν τὸ στήθος τῆς) Θεῖέ μου! Τί ἐπραξα! (Ἡ Αἰμυλία θέλει νὰ πῆσῃ, ὁ δὲ Ὀδοάρδος τὴν λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ)

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἐθρυσας ῥόδον, πρὶν ἢ ὁ ἄνεμος ρίψῃ τὰ φύλλα. Ἄς φιλήσω τὴν πατρικὴν ταύτην χεῖρα!

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Πρίγκηψ διάδοχος τῆς Σαξονίας-Μάινιγγεν